

[Søren P. Larsen.]

er ingen Tvivl om, at de, der bor sammen med de trængende, har bedre Kendskab til og større Forudsætninger for at bedømme det enkelte Tilfælde end andre, der faar det forelagt paa et Stykke Papir.

Der er noget, der hedder Misbrug af Mærker — man har jo læst om Affærer, der er endt med Politiets Afgørelse, og det er beklageligt —, og da det her drejer sig om betydelige Beløb, vil jeg spørge, om man har Midler til at hindre for megen Omsætning af disse Mærker. Det har jo ikke været Hensigten, men det er ikke desto mindre blevet Resultatet, og jeg vil gerne bede Ministeren have Opmærksomheden henvendt herpaa, da det er af stor Interesse for alle at faa dette Misforhold rettet.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til villig Behandling og Vedtagelse.

Skjerbæk: Jeg skal paa Det konservative Folkepartis Vegne udtale, at vi kan tiltræde, at man har samlet de forskellige Love om Hjælp til Køb af visse vigtige Levnedsmidler i en enkelt Lov. Det vil lette Administrationen, og det kan der nok være Grund til at tilstræbe i den Tid, vi er inde i.

Vi har med Tak konstateret, at man har imødekommet de Ønsker, der fra kommunal Side er fremsat om at lade Gyldighedstiden udløbe paa samme Tidspunkt som Kommunernes Regnskabsaar. Jeg maa ligeledes udtale, at jeg er enig i, at den ny Lov kommer til at gælde indtil 31. Marts 1943, altsaa i fem Fjerdingaar, idet de Forhold, som har givet Anledning til denne Lovgivning, ikke synes at ville ændre sig i den nærmeste Tid, saaledes at man kunde gøre Lovens Gyldighedsperiode kortere.

Med Hensyn til selve det Princip, at man uddeler Rabatmærker til Køb af visse Varer ved Siden af den almindelige Adgang til Hjælp efter den Lovgivning, der findes herhjemme, skal jeg sige, at man fra visse Kredse inden for vor Gruppe nærer nogen Betænkelighed herved, men paa den anden Side skal jeg ikke rejse nogen principiel Drøftelse af Spørgsmaalet, da man jo har accepteret det Princip i en Række midlertidige Love, som nu forlænges ved det Lovforslag, vi her behandler. Den finansielle Rækkevidde af Lovforslaget er ikke væsentligt ændret. Der er nok nogle mindre Forhøjelser, men da der maa siges at være rimelig Grund til disse Forhøjelser, er der altsaa heller ikke fra det Synspunkt nogen

Betænkelighed fra vor Side mod Lovforslaget.

Jeg skal endvidere nævne, at vi ganske kan tilslutte os Forslaget om, at en vis Del af den Hjælp, der kan ydes til Indkøb af Sødsmælk, stilles til Raadighed for vorde Mødre, og jeg vil fremdeles gerne takke for, at der stadig bliver Adgang til at give Smørrabatkort til Børn, ikke blot til dem, der opdrages i deres eget Hjem, men ogsaa til dem, der opholder sig i private Opdragelseshjem og lignende Institutioner. I denne Sammenhæng vil jeg blot gøre opmærksom paa, at det er mig bekendt, at det Udvalg, der er nedsat vedrørende Kostforholdene i Opdragelseshjem o. lign., har henledt Opmærksomheden paa den Betydning det har, at hele den Smørration, der er til Raadighed for Befolkningen, derunder Børn, anvendes til Køb af Smør. Det kan ikke nægtes, at der i adskillige af disse private Institutioner er saadanne økonomiske Vanskeligheder, at det kniber med at faa anvendt hele den Ration, der er til Raadighed. Derfor er det af Betydning, at denne Lov giver Kommunerne Adgang til at yde Smørrabatkort ogsaa til disse private Institutioner.

Jeg vil gerne have Lov til at henstille til Ministeren, paa ny i det Cirkulære, som formodentlig kommer, naar Loven er vedtaget, at gøre opmærksom paa denne Adgang for Kommunerne, idet der er Steder, hvor man ikke har benyttet sig af den Adgang, Loven aabner, og som nu vil blive fastsat i Lovens § 3, Stk. 3. Jeg er i øvrigt enig i, at det er det rigtige at overlade til de enkelte Kommuner at træffe Afgørelser i alle enkelte Tilfælde, men det kunde maaske have sin Betydning, at man særlig gør opmærksom paa den Adgang, der her er givet til ogsaa at hjælpe Børn, der anbringes i private Opdragelseshjem, Plejehjem o. lign.

Endelig skal jeg, som andre Ordførere har gjort det, sige, at jeg er enig i, at det inden for Kredsen af de Personer, som kan faa Adgang til den her nævnte Hjælp, i ganske særlig Grad er de Personer, som har store Forsørgerbyrder, altsaa atter her de Familiefædre og -mødre, som har en stor Børneflokk, der trænger til at hjælpes. Vi haaber, at Kommunerne ogsaa i deres Administration af Loven vil følge dette og i særlig Grad tænke paa den opvoksende Slægt, som det navnlig gælder om at bringe igennem denne vanskelige Tid, uden at der sker Skade paa deres Sundhed og normale Udvikling.